

ת"פ 72518/12/19 - מדינת ישראל, לשכת תביעות נגב נגד אתי מירילשוילי-בעצמה

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 72518-12-19 מדינת ישראל נ' מירילשוילי

בפני בעניין:	כבוד השופט יניב בן הרוש המאשימה	מדינת ישראל ע"י לשכת תביעות נגב
נגד הנאשמת		אתי מירילשוילי-בעצמה ע"י ב"כ עוה"ד עינת סנדלר

גזר דין

רקע

1. ביום 26.4.22 הורשעה הנאשמת במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום, בעבירה של גניבה לפי **סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977**.
2. בהתאם לעובדות כתב האישום הנאשמת גנבה ביום 30.8.19 טלפון מסוג גלקסי נוט 8 בחנות בגדים מלקוחה אחרת שהייתה בחנות.

תסקירי שירות המבחן

3. בעניינה של הנאשמת הוגשו שלושה תסקירים מאת שירות מבחן.
4. בתסקירו מיום 4.9.22 סקר שירות המבחן את אורחות חייה של הנאשמת. נעדרת עבר פלילי, לא התנסתה באלכוהול או סמים, עבדה מרבית חייה. הביעה חרטה על מעשיה. שירות המבחן התרשם כי הנאשמת ביצעה את העבירות בשל קושי להפעיל שיקול דעת מעמיק. לפיכך, הוצע לנאשמת להשתלב בהליך טיפולי. שירות המבחן המליץ על ביטול הרשעתה והטלת עונש של"צ.
5. בתסקירו מיום 27.2.23 תיאר שירות המבחן קושי מצד הנאשמת להגיע לפגישות בשירות המבחן. אך לאחר ששירות המבחן שיקף לה זאת, הגיעה לחמישה מפגשים ברציפות בשירות המבחן וגילתה רצינות. אשר על כן שירות המבחן חזר על המלצתו לבטל את הרשעת הנאשמת ולהטיל עליה עונש של"צ.

6. בתסקיר מיום 7.5.2023 צוין כי גם אם בתחילת התקשורת הנאשמת לשתף פעולה, בהמשך חל שינוי חיובי בהתנהגותה והיא הצליח לשתף פעולה ולהגיע באופן עקבי לפגישות. שירות המבחן התרשם מעריכת התבוננות פנימית בדפוס התנהגותה. לבסוף, חזר שירות המבחן על המלצתו לבטל את הרשעת הנאשמת, נוכח הערכתו כי הרשעתה בפלילים עלולה לפגוע בעתידה ובסיכוייה לחזור לתחום הניהול.

טיעוני הצדדים

7. ב"כ המאשימה עתרה למתחם ענישה הנע בין חודש מאסר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות ל-12 חודשי מאסר. יחד עם זאת, בנסיבות העניין הסכימה התביעה כי ניתן לחרוג ממתחם העונש ההולם. לעומת זאת, המאשימה התנגדה לביטול הרשעת הנאשמת, בהיעדר נזק קונקרטי.

8. ב"כ הנאשמת הפנתה לכך שמדובר בנאשמת בת 57, נעדרת עבר פלילי, שעובדת בתור משגיחה בבחינות בגרות, ובעבר עבדה בניהול חנויות בגדים, משרה שלדבריה דורשת אמון. ב"כ הנאשמת מסרה כי אין לה אינדיקציות לנזק קונקרטי, אך לאור נסיבותיה של הנאשמת ובשים לב למגמת הריכוך שלדבריה חלה בפסיקת בית המשפט ביחס לדרישת הנזק הקונקרטי, עתרה להורות על ביטול הרשעתה. עוד ביקשה להגיש פסיקה התומכת בטענתה לאחר הדיון, ואכן הגישה מסמך ובו התייחסות למספר פסקי דין של בית המשפט העליון ביחס לביטול הרשעה.

9. הנאשמת תיארה את הקושי שחוותה לאחר האירוע. תיארה את המקרה ככזה שאירע "**בהיסח הדעת**" ואף טענה כי: "**עד שגיליתי, הטלפון היה על שקט**", כך שלמעשה נוצר רושם כי הנאשמת לא לוקחת אחריות על ביצוע עבירת גניבה. למען הסר ספק, באותו שלב הפסקתי את הדיון וביקשתי מב"כ הנאשמת לברר עמדת הנאשמת ביחס לאחריותה למעשים בהם הורשעה. לאחר הפסקה הבהירה ב"כ הנאשמת: "**הנאשמת לא חוזרת בה מהודאתה**". ואילו הנאשמת אמרה: "**זו הייתה טעות וזה קרה**". כל האמור עולה בקנה אחד עם דבריה של הנאשמת בפני שירות המבחן בתסקיר מיום 4.9.22 שם טענה כי הכניסה את הטלפון בטעות לתיקה, ועל כן שירות המבחן התרשם, באותה העת, מהודאה חלקית.

ביטול הרשעה

10. בטרם אקבע את מתחם העונש הראוי אדון בבקשת הנאשמת לביטול הרשעתה, בהתאם לסעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982.

11. בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** פ"ד נ"ב (3) 337, נקבע, כי משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם, זולת מקרים יוצאי דופן בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה. ככלל, יש להימנע מביטול הרשעה על מנת שלא לפגוע בחובת מיצוי הדין עם עבריינים (ראו ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] (17/08/00)), וכן על מנת שלא לגרום לפגיעה מהותית בעקרון השוויון בפני החוק ובשיקולי ענישה אחרים. (ראו ע"פ 1082/06 **מיכאל שוראקי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (20/06/06)).

12. הלכה היא כי על המבקש לבטל את הרשעתו הנטל להוכיח כי מתקיימים בעניינו שני תנאים מצטברים. הראשון, הוא שההרשעה תוביל לפגיעה חמורה בשיקומו. והשני, הוא שסוג העבירה מאפשר בנסיבות המקרה

לבטל את ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים ובראשם התועלת שתושג לאינטרס הציבורי מההרשעה. (ע"פ 4318/20 **מדינת ישראל נ' אלון חסן** [פורסם בנבו] (18/04/21)).

13. לא מצאתי בטיעוני ב"כ הנאשם כל תימוכין לכך שלנאשמת ייגרם נזק קונקרטי כתוצאה מהרשעתה. הנאשמת, לדבריה, עובדת כבודקת בחינות ובעלת ניסיון בתחום ניהול חנויות בגדים, ולא הוצגה בפני אף ראשית ראיה לכך שהרשעתה עלולה לפגוע בפרנסתה. כפי שנקבע בשלל פסקי דין, וביניהם רע"פ 1097/18 **בצלאל נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (18/04/18), הנטל להוכיח נזק קונקרטי מוטל על כתפי הנאשמת. הנטל כפי שנקבע ברע"פ 7224/14 **משה פרנסקי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (10/11/14) הינו נטל כבד. ודוק, הדרישה בפסיקה הינה להוכחת קיומה של פגיעה קשה וקונקרטית ולא לפגיעה סתם. ראו למשל רע"פ 3195/19 **אגוזי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (04/07/19).

14. בענייננו, כאמור, לא הוצגה ראיה לפגיעה כלשהי. ודוק, אף אין מחלוקת כי הרשעת הנאשמת אינה מחסום בלתי עביר בפני עבודה כבודקת בחינות או כמנהלת חנות בגדים. אכן העובדה שהנאשמת גנבה טלפון סלולארי בחנות בגדים, עלולה להעיב על מידת האמון שניתן יהיה לתת בה בכל תפקיד המושתת על יחסי אמון. אך הפגיעה באמון לא נובעת מעצם שאלת ההרשעה אלא מעצם ביצוע המעשים. לפיכך, אין נפקא מין אם הנאשמת תורשע אם לאו, שכן יחסי אמון מבוססים על מעשיו של אדם ולא על השאלה הטכנית, אם נוכח מעשיו הורשע.

15. עיינתי בפסיקה שהגישה ב"כ הנאשמת ולא מצאתי כי יש ממש בטענה בדבר מגמת ריכוך הדרישה להוכחת נזק קונקרטי. לאורך השנים התבססה לה ההלכה בדבר דרישת הנזק הקונקרטי בפסיקתו של בית המשפט העליון, הלכה שלא נס ליחה עד ימינו אנו. ראו למשל רע"פ 6485/20 **ביטון נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (11/01/21), רע"פ 5018/18 **בוזגלו נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (21/10/18), רע"פ 1097/18 **בצלאל נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (18/04/18), רע"פ 3589/14 **שרון לוזון נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (10/06/14), רע"פ 5860/15 **סגל נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (07/09/15), רע"פ 7224/14 **משה פרנסקי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (10/11/14). ודוק, הדרישה לנזק קונקרטי בפסיקת בית המשפט העליון הינה כה נוקשה עד כי לעיתים: "**גם כאשר מדובר בנאשם צעיר המצוי בתחילת חייו הבוגרים, יש להציג נזק מוחשי-קונקרטי שייגרם כתוצאה מההרשעה**". ראו רע"פ 7109/14 **סייג נ' מדינת ישראל**. [פורסם בנבו] (20/11/14) בית המשפט העליון חזר והדגיש, אף לאחר כניסת תיקון 113 לחוק העונשין לתוקף, כי תנאי בלעדיו אין לביטול הרשעה הוא שהרשעתו של הנאשם: "**צפויה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו או בעתידו**". ראו רע"פ 2327/19 **אדוארדו נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (19/05/19).

16. הפסיקה אליה הפנתה ב"כ הנאשמת לא מלמדת על מגמת ריכוך בדרישה להוכחת נזק קונקרטי ואף אינה יפה לענייננו בשל שונות מהותית בין אותם מקרים לבין עניינה של הנאשמת. כך למשל, בע"פ 8169/20 **חיים שלום נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (26/08/21), בית המשפט התרשם מקיומה של אפשרות לשלילת רישיונם של הנאשמים לייבא תוספי תזונה באם תישאר הרשעתם על כנה. בע"פ 4466/13 **אסולין נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (22/05/14) היה מדובר ב"בגיר-צעיר". בע"פ 8215/16 **יצחק נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (29/03/17), היה מדובר בסטודנט ללימודי הנדסה והרשעתו הייתה עלולה להשפיע על סיכויו

להיקלט בעבודה. בע"פ 5446/15 **חנימוב נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (03/03/16), היה מדובר במי שהרשעתו הייתה משפיעה ישירות על עיסוקו המקצועי ועלולה להוביל לכך שלא יקבל היתר נהיגה באמבולנס, על אף שכבר הוסמך כנהג אמבולנס. בע"פ 3446/10 **אלחלים נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (06/04/11), דובר במי שהשתלב במסלול של לימודים טכנולוגיים ועל כן נזקה של ההרשעה עלול להיות רב.

17. הנה כי כן, פסקי הדין אליה הפנתה ב"כ הנאשמת, גם אם חלקם חמורים מענייננו, כולם ללא יוצא מן הכלל תיארו נזק שעלול להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו, ברמות קונקרטיות משתנות. זאת ועוד, באף אחד מהם לא נכתב כי אין צורך בהוכחת נזק קונקרטי, וחשוב מכך, באף אחד מהם בית המשפט לא ביטל הרשעה בנסיבות בהן אין פוטנציאל ממשי לנזק שייגרם בעקבות ההרשעה.

18. בכל הנוגע לתנאי השני של הלכת כתב, הרי שבשים לב לטיבה של העבירה, וודאי שאין לשלול על הסף כי ייתכנו מקרים בהם ככל שיוכח נזק שעלול להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו, על רקע הליך שיקום שעבר, ניתן יהיה לשקול במקרים החריגים המתאימים לאי הרשעה בעבירות מסוג זה. אך זה אינו המקרה בעניינה של הנאשמת שבפני, אשר כאמור לא עומדת בתנאי הראשון.

19. לא נעלמה מעיניי המלצת שירות המבחן. יחד עם זאת, על אף הערכת מקצועיותו הרבה של שירות מבחן, הלכה היא כי היא מהווה: "**המלצה בלבד, ובית המשפט רשאי להפעיל את שיקול דעתו בהתחשב בכלל האינטרסים העומדים לפניו**" ראו למשל ע"פ 5626/14 **לנקין נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (02/08/15) וכן רע"פ 4144/15 **אבו אלטיף נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (16/06/15). הדברים נכונים ביתר שאת, בנסיבות בהן המלצת שירות מבחן אינה עולה בקנה אחד עם דרישת הפסיקה להוכחת נזק קונקרטי על מנת להורות על ביטול הרשעה. עוד יצוין כי שירות המבחן התרשם כי בעוד בתחילת דרכה הטיפולית, הנאשמת לקחה אחריות חלקית על מעשיה, בסופו של הליך, לקחה אחריות מלאה על מעשיה. אלא, שמדבריה של הנאשמת בפניי, במעמד הטיעונים לעונש, נוצר רושם לפיו הנאשמת עדיין מקלה ראש במעשים בהם הורשעה ולקחת האחריות מצידה חלקית ומצמצמת מאוד.

20. סוף דבר אני דוחה את בקשת הנאשמת לבטל את הרשעתה בדיון.

קביעת מתחם העונש ההולם

21. בהתאם לתיקון מספר 113, סעיף 40ג(א) לחוק העונשין בקביעת מתחם ענישה הולם על בית המשפט להתחשב בערכים המוגנים, במידת הפגיעה בהם, בענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערכים המוגנים ומידת הפגיעה בהם

22. הערכים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשמת הינם קניינה של המתלוננת, כפי שנקבע בדנ"פ 2334/09 **ישראל פרי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (23/05/11):

"האיסור על גניבה הוא מן האיסורים הבסיסיים שהדין הפלילי מטיל על האדם עוד

מימים ימימה. איסור זה מקורו בהגנה על זכות הקניין, המוחזקת כזכות חוקתית של הפרט. ההגנה על רכוש הפרט חיונית לקיומו של סדר חברתי תקין, והיא הניצבת בליבה של עבירת הגניבה. אכן, "הערך המוגן על ידי עבירת הגניבה הוא שמירת רכוש הזולת"

23. מידת הפגיעה בערכים הללו הינה ברף הבינוני. מדובר באירוע חד פעמי ונקודתי, יחד עם זאת יש לזכור כי טלפון סלולארי מכיל בתוכו מידע פרטי וגניבתו היא גם בבחינת חדירה לרשות הפרט. זאת ועוד, בית המשפט הגדיר עבירה זו כתופעה נפוצה הפוגעת באזרחים תמימים ואף מערערת את תחושת הביטחון של הציבור כולו. ראו למשל רע"פ 6365/13 קליינר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23/09/13).

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה להחלטה בת.פ. ה זה, הפנתה במשפט להעניש באופן מחמיר במקרים כגון דא. כבוד האדם וחירותו, וכן זכות האדם לאוטונומיה על גופו

24. העבירה בוצעה באופן ספונטאני וחד פעמי. הרכוש שנגנב הינו טלפון סלולארי, ולגניבתו יש השפעה לא פשוטה על קורבן העבירה, נוכח כך שהטלפון הסלולארי הפך ברבות השנים ל"מרכז עצבי" קריטי בחיינו. יחד עם זאת, בענייננו, הטלפון הוחזר בסופו של יום למתלוננת.

מדיניות הענישה הנהוגת

25. נקודת המוצא בקביעת העונש הראוי למעשי הנאשם היא העונש שקבע המחוקק בעבירת הגניבה הינו 3 שנים.

26. בחינת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות מסוג אלה מלמדת כי מתחמי הענישה מתחילים ממספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות:

א. רע"פ 8016/22 גאוז נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24/11/22) שם נקבע מתחם ענישה הנע בין 4 חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר.

ב. רע"פ 6365/13 קליינר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23/09/13) שם נקבע מתחם ענישה הנע בין חודשיים מאסר שיכולו וירוצו בדרך של עבודות שירות ועד 8 חודשי מאסר.

27. לאור האמור לעיל, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין 2 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 8 חודשי מאסר.

סטייה ממתחם העונש ההולם

28. הכלל הוא שעל נאשמת המבקשת לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם הנטל להציג ראיות לכך שעברה הליך שיקומי משמעותי. ראו למשל רע"פ 1705/22 אלצראיעה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14/03/22).

29. בעניינה של הנאשמת מצאתי כי יש מקום לסטות ממתחם העונש לקולא, כך שלא יוטל עונש מאסר, אף לא

בדרך של עבודות שירות. זאת משום שהנאשמת עברה הליך שיקום. אודה כי לא מדובר בהליך שיקום שבאופן רגיל די בו להצדיק סטייה ממתחם העונש ההולם, לאור כך שהנאשמת שיתפה פעולה באופן חלקי עם שירות המבחן וטרם השלימה עד תום את הליך השיקום. יחד עם זאת, הצדדים הסכימו על סטייה ממתחם העונש ההולם, העבירה אינה מן החמורות, ומדובר בעבירה ראשונה לאורך חייה של הנאשמת.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה להחלטה בת.פ. ה זה, הפנתה במשפט להעניש באופן מחמיר במקרים כגון דא. כבוד האדם וחירותו, וכן זכות האדם לאוטונומיה על גופו:

30. הנאשמת הודתה במיוחס לה.
31. הנאשמת בעלת נסיבות חיים לא קלות כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן.
32. הנאשמת עברה הליך טיפולי, גם אם ידעה עליות ומורדות, ולבסוף התקבלה בעיניה המלצה חיובית מאת שירות מבחן.

סוף דבר

33. לאחר ששקלתי את כלל השיקולים לעיל, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:
- א. 3 חודשי מאסר מותנה למשך 3 שנים מהיום. מאסר זה יופעל במידה והנאשמת תעבור במשך תקופת התנאי תעבור עבירת גניבה.
- ב. צו של"צ בהיקף של 100 שעות בהתאם לתכנית שיכין שירות המבחן בתוך 30 יום מהיום.
- ג. הנאשמת מוזהרת, כי עליה לנהוג בהתאם לכללים ולתנאים שיקבע שירות המבחן, אחרת יופקע צו המבחן ואגזור את עונשה מחדש.
- ד. פיצוי למתלוננת בסך ₪ 1,000 שישולם עד ליום 1.9.2023.

את הפיצוי ניתן לשלם כעבור 3 ימים מהיום באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il.
- מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בהצגת בשוברי תשלום).

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ"ד אייר תשפ"ג, 15 מאי 2023, במעמד הצדדים.

